

ερείλιε, γιατί προσηθάνετο κάποιο δυστύχημα δυσάρεστο γιά την τιμή του.

Τώρα όμως πού ή ύπηρεσία θά ξυπνοόσε, θά γινόταν αντίληπτή ή εξαφάνισις τής κομήτης.

Η καμαριέρα της όταν τής πήγε τό σοά ή χτύπησε όδίκως στην πόρτα τής κρεβατοκάμαρας της. Τότε ό πιό ήλικιωμένος ύπηρετής ανέλαβε νά πάη νά ρωτήση τόν κόμητα άν ή κυρία ήτο άσθενής. Η άπάντησίς του εΐταν μιά βλαστήμια.

Τό μεσημέρι όταν ό χασάπης ήρθε από τό χωριό, έφερε μία εΐδησις πού μεγάλωσε την έκπληξι δλων. Ο Άνσέλιμος ό υπάλληλος του Φαρμακείου Μαρτέν, είχε εξαφανισθί από τό περισμένο βράδι. Ένας άμεσος συνδυασμός έγινε των δύο αυτών υποθέσεων. Ο Άνσέλιμος δέν είχε πάει την περισμένην ήμέρα στον πύργο δύο φορές, γιά νά φέρη άντινευρολογικά σκονάκια, στην κόμησσα κι' αυτή του χαμογελοδσε διαρκώς άναποδιδουσα τόν ταπεινό χαιρετισμό του!

Μπορείτε νά τό σκεφθήτε αυτό; Ο Άνσέλιμος! Ένα παλιό-παιδί! Τι πιθανότης ήρχισε ότι μιά εθγενής κυρία, τόσο έναρτος έσπρόδωσε τά καθήκοντά της γιά ένα άγροϊκό φαρμακοποιό! Μα ό γέρο ύπηρετής έκανε στους συντρόφους τους και τών δύο φίλων μιά αξιοσημείωτη άνακοίνωσι μέσα στην κουζίνα. Ο Άνσέλιμος, παρ' όλα ταύτα, ήταν ένα γερό παιδί, ένας εύρωστος νέος, πού κάθε μιά κυρία τής άριστοκρατίας μοιραϊώς θά μπορούσε νά τόν έρωτευθί. "Ε, λοιπόν! τί; ή Έλιάννα—την άποκαλοϋσε τώρα με τό μικρό της όνομα—είχε βαρεθί πιά νά ζή με έναν κήρον καθώς πρέπει, χωρίς κών νά κάνουν παιδιά κι' άκολούθησε ένα νέο, ένα παιδί πού άγαποόσε. Έΐταν φυσικό. Έτσι, ύστερα από μιά ώρα, είχε γίνη γνωστό όχι μόνον στην ύπηρεσία του πύργου, αλλά και εις όλο τό χωριό ότι ή κ. κόμησσα ντε Σπάρ είχε φύγει με τό βοηθό του φαρμακοποιού Μαρτέν. Έτρεξαν και τό εΐταν στο Δήμαρχο και τούς συμβούλους. Τό τηλεγράφησαν στο βουλευτή του χωριού.

Και ό κόμης; Η λοιπόν! Ο κόμης πού έΐφερε καλλίτερα από καθένα την άβυσσο πού τόν χόριζε από τή γυναίκα του, ό κόμης δέν έΐφερε τίποτε, όμφρέβαλε. Όπως διάσπεσε όμως ή παραμονή του στον πύργον εΐταν πιά αδύνατος. Σέ δύο μέρες έγκατέλειψε τόν πύργο και γύρισε στο Παρίσι, όπου, μη τολμώντας νά πλησιάση εις γνωριμίες του ό οποίος είχαν πληροπορηθί τό συζυγικό του άτόχημα, οίχτηκε σνά γλέντια του έλαφρόκοιμου.

Όλο τό χειμώνα στο χωριό ήτο θέμα συζητήσεως αυτό τό σκάνδαλο. Μονάχα ό Μαρτέν ό φαρμακοποιός δέν εΐταν και τόσο εύχαριστημένος. Ο Άνσέλιμος φεύγοντας, έκρινε καλό νά παραλάβη, μαζί του και τό περιεχόμενο τής κάσας του φαρμακείου. Όσοσο ό Μαρτέν είχε τό τουπέ, νά γράψη στον κ. κόμητα στο Παρίσι και νά ζητή νά τόν άποζημιώση γι'αυτή την άπόλεια. τής όποιας ήθελε νά τόν καταστήση υπεύθυνο. Ο κόμης ντε Σπάρ δέν έλαβε κών την τιμή ν'άπαντηση σ'αυτό τό γράμμα. Αυτό έκανε κακή εντύπωση στο χωριό. Μιά κυρία τής άριστοκρατίας νά παρασύρη έναν υπάλληλο φαρμακείου νά κλέψη τόν προϊσταμένο του γιά νά την συντηρήσθ! Κι' ό εθγενής συζυγος ν' άρνηται νά έπιστρέψη τά έξοδα τής συντηρήσεως τής συζυγου του! Αήτή λοιπόν ειπε ή άριστοκρατία; Φτωχέ Άνσέλιμ! Πόσο έπισες όξω, διαλέγοντας τούς έρωτάς σου μέσ' από τόν καλό κόμο! Αήτά λοιπόν έλεγαν στο χωριό εις βάρος τής κομήσεως και του κόμητος.

Ο Άπριλιος έν τή μεταξύ έφτασε. Τό πύργο ξαναυτίθησε στα πράσινα. Τό παρτέρι δέν εΐταν παρά ένα χαμόγελο αναριθμητων ρόδων. Η έγκατέλειψις του πύργου εκ μέρους των κυριων του είχε κάνει νά θεριέψη ή άγρια βλάστησι. Έδώ κ' εκεί μεσ στις άλλες είχαν φτωχόσει άγριες τριανταφυλλιές. Λεχίνες και βάτοι φούντωναν δίπλα στα πιό λεπτά λουλούδια και τά έπνιγαν.

Άξαφνα μιά διαταγή έφτασε από τό Παρίσι γιά ν' άποκαταστήση τά πρόβγματα. Ο κύριος κόμης προκειμένου νά πουλήση τό άπεραντο αυτό κήνη του, παράγγελε νά τό καθαρίσουν και νά τό ταξινοήσουν. Η λήμνη του πύργου, ξεχωριστά, εΐταν σκεπασμένη από πεομένα φύλλα και τό νερό της είχε βρωμίσει.

Ο κηπουρός λοιπόν κι' οι βοηθοί του διευθύνθησαν πρώτα πρώτα σ'αυτό τό μέρος, σφυρίζοντας ένα τραγοϋδι πού είχε συνθέσει ό δημοδιδάσκαλος του χωριού εις βάρος του δυστυχήματος του κόμητος. Τά φύλλα ήσαν πρό πάντων σωρευμένα σ' ένα κολπίσιο τής λίμνης, πάνω από τόν όποιο μιά λιτιά έχυνε τά δάκρυά της. Από κει έπρεπε ν' άρχίσουν. Μα εκείνος πού βύθισε πρώτος τό δίκρανό του μέσα στο νερό δέ μπόρεσε νά συγκρατήση μιά κραυγή φρίκης. Κάτω από την κίτρινη επιφάνεια τής λίμνης, ένας όγκος είχε μπλέξει στα δόντια του εργαλείου του, κι' άμέσως φορέματα φανήκαν άπάνω στο νερό, κατόπι και ποδιμοιαζε σά γέρι άνθρωπου πρισμένο και πράσινο, και τέλος μιά

ύπεροχη κόμη, τής όποιας ή άκρες εΐταν μπλεγμένες με τίς ρίζες τής λιτιάς. Έΐταν ή κόμησσα Έλιάννα πνιγμένη, σε κατάσταση άποσυνθέσεως!

Η ειδησις αυτής τής άποκαλύψεως έφθασε πολύ άργά στο Παρίσι ώστε νά μη μπόρεση νά σώση την ήθικη του κόμητος ντε Σπάρ από μιά δλοκληρωτική καταστροφή. Έΐταν πιά χαμένος και οι άσωτειες είχαν σκεπάσει με άδιάπερστους καπνούς, τίς άναμνήσεις του και την εικόνα τής γυναίκας του. Μιά άναίσθησιά τόν κατείχε πιά δλοκλήρη και μόλις συνεικινήθη από αυτή τή μεταβολή τής καταστάσεως Η κοινή όμως γνώμη έκαμε μιά γοργή μεταβολή ως προς τός κρίσεις της, μιά μεταβολή από έκεινες πού κάνει ό λαός πολύ εύκολα χωρίς νά πολυλογιάζει τι έλεγε προηγουμένως. Άποζημιώσε την κόμησσα γιά τής συκοφαντίας τίς όποιες είχε άποδώσει δοο εΐταν ζωντανή και την έκανε τώρα άγία. Έγινε με όλους τούς τίπους ή τελευταή τής άγιοποισιώς της και οι γοργές εσβεβίσε προσθέντου τόνουμ της στις προσευχές των λέγοντας: Άγία Έλιάννα, παρακώλει τό θεό γιά μιάς. Τό όνομα τής κομήσεως έδόθη και σε μιά εκκλησία του χωριού.

Πρέπει νά πούμε την αλήθεια; Η κόμησσα μονάχα τό μισό αυτών των τιμών άξιζε. Γιατι πνίγηκε μονάχη της και γιά έρωτικούς λόγους. Εΐχ' άγαπήση ίσως κανέναν όρατο κύριο φίλο του συζυγου της, ό όποιος δέν άνταποκρίθηκε στην άγάπη της:—Όχι, ή κοινή γνώμη, χωρίς νά έχη καμιά πηγή, είχε μαντέψει πολύ καλά τόν έρωτά της. Εΐχε άγαπήσει αυτό τό χωριώτη του Άνσέλιμ, αυτό τό εύρωστο παιδι με τούς σιδερένιους μυώνας, τόν ελάτρευε με όλη την καρδιά της, μα επειδή ήξερε πώς αυτό εΐταν άτιμία, έπροτίμησε τό θάνατο.

Ο Άνσέλιμος ύστερα από λίγο καιρό συνελήφθη στο Παρίσι, γιατί είχε κλέψει τά χρημάτα του κυριου του. Έννοείται ότι ή εξαφάνισις του και ή κλοπή δέν είχε καμιά σχέση προς τό έρωτικό πάθος τής κομήσεως, πού κι' αυτός τό άγνοούσε.

ARMAND SILVESTRE

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ" ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΖΗΣΗ

Τίποτε φρονιμότερο από τό νά θέλεις νά ζήσης. Μά, θέλε και νά ζήσης με αξιοπρέπεια, φίλε φρόνημε. Έσαι άθεος. Με τίς ύγειες σου. Έπιλονικήσαμε μαζί, εγώ ύποστηρίζοντας την ύπαρξη ενός υπεράτατου δικτος την όποιαν σύ άρνεϊσαι. Και δέ λείπεις ποτέ από την εκκλησία σου. Άς ειπε.

Μά δέν επόρεσε τοιάχλιστον νά λείψη τό βαγιο από τόν κόρφο σου; Φίλε μου θέλω νά ζήσω.

Έσαι γυμνασιόχης. Δέν πιστεύεις ούτε σύ τίποτα. Γιατι λοιπόν εις την έναρξη των εξετάσεων μου φέρνεις παππά χρυσοστόλιSTONE, με δίκρους και με ψαλτάδες, νά κίμουν παρόχληση; Φίλε μου θέλω νά ζήσω.

Τά παιδιά σου τά ξεχνίτεψες μήπως σου τό πάρουνε στην εκστρατεία. Καλά έκαμες. Μά γιατί λοιπόν φωνασκις ύπερ του πολέμου. Φίλε μου θέλω νά ζήσω.

Έσαι ύποψήφιος βουλευτής και πηγαίνεις δημηγορώντας έναντιον εις τό χωριό σου, έναντιον εις τό Τελεωνία. έναντιον εις τούς φόρους έν γενει. Θά προτείνης την ολιγώτατή τους εις τή Βουλή; Όχι βέβαια. Γιατι λοιπόν...

Φίλε μου, θέλω νά ζήσω... (Βουλευτής). Μά φίλε ύποψήφιε, εγώ ήθελε προτιμήσω νά ζήσω χωρίς βουλευτιλία.

Κ' εγώ φίλε μου, προτιμώ νά ζήσω με βουλευτιλία.

Έσαι παπās νοήμων, και έν στεγνή μουσικότητι μου άναγνωρίζεις τά άστατα τής θεολογίας μας.

Μά δέσποτα, γιατί τουλάχιστον δέν άποφεύγεις την έπιβεβαίωσιν κοντά στους άπλους ανθρώπους; Φίλε μου, θέλω νά ζήσω.

Έσαι βασιλεύς και δίνεις άπονα την ύπογραφή σου σε κάθε ζούρλια του Πρωθυπουργού σου. Μά δέν βλέπεις όπουδήποτε σιαννακόνειτος Έθνος; Φίλε μου θέλω νά ζήσω... (με θρόνο).

Μά εγώ, φίλε Βασιλέα, ήθελε προτιμήσω νά ζήσω δίχως θρόνο. Κ' εγώ, φίλε ζούρλιαρη, προτιμώ νά ζήσω με θρόνο...

Έτσι ό Θεωλότης τούτος, όποιος και άν ειναί δέν βλέπει ότι, βαστώντας την κοινωνίαν εις τό σκότος τής τέφρας και τής άπάτης άποκαταδικάζεται νά ζή αυτός ό Ίδιος σ' έναν κόσμον άνάξιον, και νά ύποφέρη όλα τά άτοπα τής άναξιοτήτος εκείνου του κόσμου, είνω πού λείπει ή άνώτερη άθρωπιά πού ήθελε χαιρείται μέσα σ'έναν κόσμον άνωτερόν.

Και διότι πού άγωνίζεται τόσο ν' άφύγη τά παιδιά του σέ καλύτερη κοινωνική θέση, νά μην άγωνίζεται παρομοίως νάν τους άφήση εις καλύτερην κοινωνίαν. Άνδρ. Λασκαράτος